

време допадна въ градъ Умань, въоруженъ, на конь, съ копие, сабля, бжклица за въ пжть на сѣдлото, гръне за дивекъ, фишеци, конски спжнки и други наръдби. Отиде право къмъ една нечиста кжштина съ малки прозорци, закадени съ пжшто; кониятъ бѣ затжкнатъ съ дрипелъ, стрѣха озжбена и покрита съ врабци; предъ самитѣ врата купъ буклукъ. Изъ прозорецътъ надничаше еврейка съ менгуше отъ маргаритѣ, потемнѣле.

„Мжжътъ ти дома ли е?“ каже Булба, слѣзе отъ коня и врѣза го за халкж предъ самитѣ врата.

„Дома е, каже еврейката и цѣ-скоро изнесе пшеница за коня, и пиво за рицартъ?“

„А дѣка ти е евреинътъ?“

„Той е въ другата соба, моли се,“ проговори еврейката, поклони се и пожела здраве, кога Булба поднесе пивото до устата си.

„Ти остани тука, нахрани и напои ми коня, а азъ штѣ да идѣ да похоратж съ него на самѣ. Имамъ азъ съ него работа.“

Тоя евреинъ бѣ познатий Янкелъ. Той дръжеше тамъ механж и нивя на откупъ; прибралъ бѣ въ ржцѣ пановетѣ и шляхтата, понзс-мужалъ бѣ имъ паритѣ и отъ това се видѣше какжвъ човѣкъ тамъ живѣе. На три мили далече не оста ни една кжшта за людіе: сичко падаше и вехтѣше, сичко се испропѣ, и остана сиромашии и дриии; сичкото мѣсто извѣтрѣ, като слѣдъ пожаръ или чума. Да поживѣеше тамъ Янкелъ оште десетъ години, извѣтриваше и сичкото войводство.

Тарасъ влѣзе въ собата. Евреинътъ, наметнатъ съ една доста заваляна престилка, молѣше се, и обрѣна се да плювне на свършокъ, спроти обичаятъ на вѣрата имъ, и изненадѣйно видѣ отзади, че стои Булба. Отведижжъ му текнѣ на умъ, че за главата му сж обрѣкле хилядо жлѣтици; но досрамъ го отъ тия мисли и мжчѣше се да ги заглуши, да му не глождѣтъ, като червекъ, вѣчно душата сѣ едни мисли за злато.

„Слушай, Янкеле!“ каже Тарасъ евреину, додѣ се той кланяше предъ него и затваряше пазливо вратата да ги не видѣтъ. „Азъ ти спасихъ животътъ — Запорожцитѣ штѣхж да те покжсатъ, като куче — сега доде редъ до тебе, направи ми и ти едно добро!“

Лицето на евреинътъ се малко намръжди.

„Какво добро? ако е таково добро, което може да се направи,